

Nedovolávej se Svatý Trojice, Pánek, fakt ne! Vždyť jseš bezvěrec!“ Obvodní inspektor Havlík neměl dobrou náladu. Jeho manželku bolela hlava večer, jeho samotného pak ráno a Havlík uvažoval, jestli to spolu nějak souvisí; dospěl k názoru, že ano.

„Jenomže,“ zkusil to znovu zloděj Pánek, který seděl na židli uprostřed kanceláře a drze se na detektivy šklebil, „při Svatý Trojici, já to fakt nebyl, pane inšpektore.“

„Tys mě neslyšel?!“ zahřímal znovu Havlík.

„To se nebojte, že vás Pánbůh potrestá?“ zapojil se do výsledku Nováček. Mladý policejní agent seděl za psacím strojem a rád by psal, kdyby měl co. Zaznamenávat Havlíkovo hromobití se mu nechtělo.

Policejní šéf Velké Prahy, vrchní inspektor Budík, se u svého stolu probíral lejštry ve složkách. Zadržžený Pánek mu nestál ani za letmý pohled.

„Nebojí,“ otočil se Havlík na Nováčka, „protože s Pánem Bohem je to na dlouhý lokte.“ Došel až k Pánkovi a upřeně se mu zadíval do očí. „Ale pan soudce, ten ti napaří pět let natvrdo raz dva, to budeš koukat!“

Pánek koukal, i když zatím jen na Havlíka. Oproti obvodnímu inspektorovi byl menší po všech směrech a také o pěkných pár let mladší. Odvaha mu ovšem nechyběla. „Netykejte mi,“ vzdoroval drze detektivovi. „Nepáslí jsme spolu husy.“

Havlík nad Pánkovou opovázlivostí dočista oněměl, zato Nováček měl odpověď pohotově: „Vy jste někdy pásl husy? Vždyť jste z Malý Strany.“

„A tu káču jsi otevřel v Ringhofferce na Smíchově,“ vzpamatoval se Havlík a nevzdával se důvěrného tykání. „Proto tě teď máme v parádě.“

„Žádnou káču jsem nevotevřel,“ vrtěl usilovně hlavou Pánek. „Nic na mě nemáte, vždyť jsem nikdá ani nebyl v lochu.“

„Tak proč jsi z té Ringhofferky utíkal, jako by ti za patama hořelo?“ udeřil na něj znovu Havlík.

„Já si můžu utíkat, jak chci. To není protizákonný.“

„Ne,“ přitakal Havlík a obrátil oči vzhůru k nebi, jako by se dovolával Boží pomoci. „Není to protizákonný, ale je to podezřelý. To sis vážně myslel, že si nedáme dohromady dvě a dvě, když se vobjevis v Jedový chýši s kapsama plnejma peněz? Kde jsi je vzal?“

V Pánkovi začalo narůstat sebevědomí. U výsledku už sedí jak dlouho a zatím mu policisté nedokázali vůbec nic. „Našel jsem je,“ řekl po chvíli.

„Vrátný vás poznal,“ podotkl Nováček od psacího stroje.

„Ten vrátnej, co si bez brejlí nevidí ani na špičku nosu? Na to soudce neuslyší,“ uchechl se zloděj.

Vrchnímu inspektorovi Budíkovi už přišel výslech poněkud dlouhý. Dnes ho čekala ještě jedna povinnost, jestli milá, nebo ne, to se mělo teprve ukázat. Vytáhl své kapesní hodinky na řetízku, podíval se na ciferník a pak je vrátil zpět do kapsičky u vesty. Dospěl k názoru, že pokud se do věci nevloží osobně, tu povinnost nejspíš nestihne, a tak vstal a přešel před stůl, aby měl k Pánkovi blíž.

Zadržený se upřeně zadíval Budíkovi do očí, aby ukázal, že se nebojí ani vrchního inspektora, ale Budík pohledem neucukl. Bylo to už dávno, co upřené pohledy do očí patřily k jeho klukovským hrám, ale v téhle dovednosti stále vynikal.

„Možná na to pan soudce neuslyší,“ navázal na poslední Pánkova slova, „ale docela určitě uslyší na něco jiného.“

„A to jako na co?“ zeptal se vyzývavě Pánek.

Nováček si trochu poodsedl, protože zachytil v Pánkově hlasu výsměšný tón a začal se připravovat na to, že se Budík rozčílí.

Vrchní inspektor se ale na Pánka usmál skoro přátelsky, nebo, a to spíš, jako by mu bylo Pánka líto. „Tak za prvé, tu káču někdo otevíral dost začátečnickým způsobem. Říkáte, že jste ještě neseděl, a já jsem si v našich záznamech ověřil, že v tomhle mluvíte pravdu. To by tedy na vás dost jasně ukazovalo.“

„Počkejte, počkejte! To, že jsem čistej, přece ještě neznamená, že...“

„Neznamená co?“ nenechal Budík Pánka domluvit. „Že jste neotevřel ty dvě kasy v Jinonicích minulý týden?“

Pánek se nervózně zavrtěl. „Nevím, o čem mluvíte.“ V krku mu trochu vyschlo a na hlase to bylo slyšet.

„Ale hlavně,“ pokračoval Budík, jako by Pánek nic neřekl, „podle stop v Ringhofferce se do jejich pokladny dostal pajcrem levák. Jste levák, pane Pánku?“

„Já... ne...“

„Tak proč máte na levé ruce stopy po inkoustu?“

Pánek mlčel. Oči mu sklouzly k levačce úplně samy. Mohl by odpřisáhnout, že se na ni podívat nechtěl, a mluvil by pravdu.

„Kdybyste psal pravou rukou,“ pokračoval vrchní inspektor klidně, „klouzala by po papíru před inkoustem. U leváků je inkoust na ruce úplně typický.“